

2026. szeptember 27. – Évközi 26. vasárnap

Abban az időben Jézus ezt mondta a főpapoknak és a nép véneinek: „Erről mi a véleményetek? Egy embernek két fia volt. Odament az egyikhez, és így szólt hozzá: Fiam, menj ki ma, és dolgozz a szőlőben! – A fiú azt válaszolta: Nincs kedvem!, de később megbánta, és mégis kiment. Odament a másikhoz, és annak is szólt. Az így válaszolt: Szívesen, uram!, menni azonban nem ment. Kettőjük közül melyikük teljesítette az apa akaratát?” Azt felelték: „Az első.”

Erre Jézus így szólt hozzájuk: „Bizony mondom nektek: A vámosok és utcanők megelőznek benneteket Isten országában. Mert eljött hozzátok János az igazságosság útján járva, és ti nem hittetek neki, a vámosok és utcanők viszont hittek neki. És ti, akik mindezt láttátok, még utólag sem tértek jobb belátásra, hogy higgyetek neki!”

Mt 21,28-32

Elmélkedés:

Indulj az Úr szőlőjébe!

Jézus példabeszéde két fiúról szól, akiket az apjuk a szőlőbe küld dolgozni. Az első nemet mond, de később meggondolja magát, és mégis elmegy. A másik azonnal igent mond, de mégsem indult dolgozni. A kérdés, amit Jézus a főpapokhoz és a vénekhez intéz, egyszerű: „Kettőjük közül melyikük teljesítette az apa akaratát?” A válasz egyértelmű: az első.

Ez a példabeszéd nem csak az egykori vallási vezetőknek szólt, hanem nekünk is. A keresztény élet nem a szavakban, hanem a cselekedetekben mutatkozik meg. A példabeszéd mélysége abban rejlik, hogy Jézus elismeri a változás lehetőségét. Az első fiú nemet mond, lázad, elutasít, de aztán felülvizsgálja döntését. Ez a megtérés, ami Jézus tanításában különös hangsúlyt kap: nem az számít, ki milyen múlttal vagy háttérrel indul, hanem az, hogyan válaszol végül Isten hívására. Ezért megelőzik a vámosok és utcanők az írástudókat az Isten országában, mert ugyan a bűneik nem kisebbek, de készek a megtérésre, életük megváltoztatására.

A történet kulcsa a hiteles válasz. Isten nem tökéletességet vár, hanem őszinteséget és készséget a megtérésre. Sok esetben elsőre rossz, elhamarkodott döntést hozunk: nemet mondunk, visszautasítunk egy kérést, elfordulunk attól, akinek segítségre volna szüksége. De nem feltétlenül ez a végső szó, mert utólag beláthatjuk a hibát és javíthatjuk azt.

Isten nem a látszat szerint ítél, hanem a szív szándékát és a cselekedetek igazságát nézi. Lehet, hogy utunk nem mindig nyílegyenes, de ha készen állunk, a szőlőbe még most is beléphetünk.

A szőlő, azaz az Isten országában való részvétel nem a hibátlan előélet jutalma, hanem a nyitott, megtérő szív ajándéka. Sokan úgy érzik, lemaradtak, elkéstek, hogy a korábbi döntéseik végleg kizárták őket a szolgálatból, Isten közelségéből. Jézus példázata éppen ezt az elképzelést cáfolja meg. Az első fiú bár nemet mondott, hamarosan belátta hibáját, mert lelkében történt valami: felismerés, bűnbánat, változás, ami új irányba fordította. Ez a fordulat a megtérés lényege.

Isten nem úgy tekint ránk, hogy élettörténetünk adatait, eseményeit vizsgálja: mit rontottunk el, hol mulasztottunk, mikor tévedtünk. Ő mindig a jelen lehetősége felől közelít: mit vagyunk hajlandók most tenni? Lehet, hogy múltunkat bűn, félelem, közöny vagy dac árnyékolja be, de ha most válaszolunk hittel és engedelmességgel, akkor a szőlőskert kapuja számunkra is nyitva áll.

A szőlőbe való belépés a lelki megmozdulás eredménye. A megtérés nemcsak a bűnök megbánása, hanem készség, hogy elkezdjem azt, amit eddig halogattam. Az Istennek való engedelmesség olyan út, amelyen soha nem késő elindulni.

Ezt az üzenetet hordozta a múlt vasárnapi evangélium, amely a nap különböző óráiban dolgozni kezdő munkásokról szólt, de ugyanezt erősíti meg a jobb lator esete is. Ő az életének utolsó perceiben mondta ki, hogy Jézustól várja az üdvösséget. Jézus ezt nem tartotta későinek, hanem elegendőnek látta: „Még ma velem leszel a paradicsomban.” Ez az evangélium reménye: Isten nemcsak a korai engedelmességet áldja meg, hanem minden őszinte megtérést, bármikor is történjen az. És aki egyszer belép az Úr szőlőjébe, azt többé már nem a múltja határozza meg, hanem az, hogy ma végre munkához látott. A szolgálatot, az örömet, az Atyával való közösséget senkitől nem vonják meg, aki elindul, bármilyen későn is tette meg az első lépést.

© Horváth István Sándor

Imádság:

Uram, Jézus Krisztus! Néha olyan könnyen mondok igent neked, de aztán szavaimat mégsem követi cselekedet. Máskor nemet mondok, félelemből, gyengeségből, vagy mert nem értem még a hívásodat. Kérlek, adj őszinte szívet, amely nem elégszik meg a látszattal, hanem kész teljesíteni akaratodat! Ne engedd, hogy szavaim ellentmondjanak tetteimnek! Adj bátorságot újramezdeni, ha hibáztam, és kitartást végigmenni az úton, ha elindultam!